

Side udskriver man en ny Stat, der rammer Individierne direkte. Den ny Statskat paa Indtægt og Formue rammer jo Individet nøjagtig med det samme Beløb, uden Hensyn til, i hvilken Kommune han bor, og uden at hans Flytning fra en Kommune til en anden har nogen som helst Indflydelse paa hans Stattepligt. Det, der i Virkeligheden her sker, er en Forskydning af Skatterne mellem Individierne indbyrdes, men naar man spørger om, hvilken Virkning det har for Kommunerne, kan man jo nok opstille en Beregning deraf, idet man kan se, hvilken Virkning Skatten vil faa for de Individier, der høre til hver Kommune. I saa Henseende maa det bemærkes, at vi have Formuen spredt over hele Landet. Man kan ikke sige, at Formuerne ere samlede særlig i Byerne, thi den faste Formue er sandelig spredt over hele Landet, og den løse Formue findes vel først og fremmest, naar vi tale om de store Formuer, ogsaa paa Landet, men er i øvrigt vel fortrinsvis samlet i Kjøbenhavn og i det hele i Byerne. Jeg er derfor overbevist om, at Resultatet af denne Statteforskydning mellem Individierne vil blive, at Statskassen i sin Tid vil komme til at optræde forholdsvis mest Formue- og Indkomstskat i Kjøbenhavn, dernæst i Købstæderne, og endelig kommer saa Landet, og jeg vil sige, at hvis Forholdet ikke var dette, havde vi slet ikke rammet det Formaal, vi havde sat os, nemlig at søge at lette Kommunerens Byrder, thi det er jo navnlig Landkommunerens Byrder, det gælder om at lette, men jeg tror ogsaa, at man netop gennem Forslaget naar, hvad man vil naa. Det har forundret mig noget, at det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Wissen) udtalte sig, som om der kunde være Tvivl om, at det virkelig er Landet, der efter hele den Betragtning, jeg har gjort gældende, gaar af med Fordelen. Nej, derom kan der ingen Tvivl være; men en anden Ting er, at jeg mener, at det ogsaa er det retfærdige, thi naar man gaar til en Formue- og Indtægtskat, gør man ikke andet, end at man rammer Statteevnen netop der, hvor den er.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om Lovforslagets enkelte Bestemmelser, for saa vidt de ere omtalte af ærede Medlemmer. Med Hensyn til § 1 omtalte det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgkreds (Wissen) Bygningsafgiften, og han mente, at den ikke stod ganske ved Siden af de andre Afgiftsbeløb, Gammelstatten og Land- og Ligningskatten, idet han navnlig gjorde gældende, at de sidstnævnte ere direkte Statter, medens Bygningsafgiften er

en indirekte Stat, som den, der svarer den, nemlig Bygningsens Gjer, kan vælte over paa Lejeren. Denne Omstændighed tror jeg slet ikke kan komme i Betragtning her. For det første er Forholdet nemlig det, at vedkommende Gjer vedbliver at svare Skatten ganske som hidtil, og dernæst, naar han vælter den over paa Lejeren, ser jeg ikke rettere, end at han netop vælter den over paa de Personer, der i Fremtiden komme til at svare Formue- og Indtægtskat, og saa er det kun en Retfærdighed. Det skalde jo nemlig netop for Kjøbenhavns Vedkommende være Formaalet, at man gennem en Overslytning af Bygningsafgiften giver Kjøbenhavns Indbyggere et Wederlag for en Del af den Formue- og Indtægtskat, de skulle svare til Staten. Men der er en anden Indvending, som jeg tror, at det ærede Medlem ogsaa omtalte, der har mere paa sig, nemlig, at Bygningsafgiften er voksende, medens de andre Statter ere fikserede. Nu vel, paa dette Grundlag kan man sige om Bygningsafgiften, at Staten skal ikke give Slip paa den ubegrænset, men skal sætte et Maksimum i saa Henseende, saa at man sikrer sig, at for de $\frac{3}{4}$, som man overfører, vil Staten faa det overskydende over et vist Beløb. Naar man siger det saaledes, er det altid et Spørgsmaal, man kan tale og forhandle om, men det ærede Medlem benyttede det paa en helt anden Maade, nemlig udelukkende over for Kjøbenhavn. Han udtalte om, at der for Kjøbenhavns Vedkommende burde være et saadant Maksimum, saa at Kjøbenhavn kun kunde komme til at nyde godt af den overførte Bygningsafgift indtil et vist Beløb. Derimod maa jeg rigtig nok nedlægge en bestemt Indsigelse. Bygningsafgiften falder jo ikke alene i Kjøbenhavn, men ogsaa i Købstæderne og sandelig ogsaa paa Landet. Ganske vist, i de allerfleste Landkommuner, i de smaa normale Hartkorskommuner, om jeg maa kalde dem saa, spiller Bygningsafgiften ikke nogen Rolle, men i de abnorme Kommuner, hvor der er en købstadlignende Behbyggelse, har den overordentlig meget at sige. Jeg skal saaledes nævne, at i Gentofte er den 40,000 Kr., i Lyngby 18,000 Kr., i Tilst 10,000 Kr. og i Odder 5,000 Kr., saa at det er meget betydelige Beløb, og derfor siger jeg, at ville vi sætte et Maksimum i det hele taget, hvad jeg ikke finder tilraadeligt, men vil man ind derpaa, maa det gøres overalt, ellers bliver man uretfærdig; der kan ikke paa Grundlag af det Argument, at Bygningsafgiften er voksende, saaledes sættes en Grænse for Kjøbenhavn, naar man ikke ogsaa vil sætte en Grænse for andre Kommuner Vedkommende.